

L'opulent lirisme de Strauss torna al Liceu

Crítica

'Daphne'
GRAN TEATRE DEL LICEU
10 de juliol

JAVIER PÉREZ SENZ

El Liceu ha programat dues funcions en versió concert de *Daphne*, de Richard Strauss, òpera de maduresa de molta exigència vocal en els papers protagonistes i de lluïment orquestral. Una bona tria per al retorn al coliseu de la Rambla de l'OBC, i molt adequada també al detallista estil del titular, Pablo González, que hi debuta amb

un títol poc programat. *Daphne*, tragèdia bucòlica en un acte inspirada en les *Metamorfosis* d'Ovidi, respira aquest gens ingenu gust estètic pel món hel·lènic que tant va fascinar el nazisme. Es va estrenar el 1938, un any dur per a un Strauss assetjat pels jerarques del mateix règim que l'havia entronitzat com a millor compositor d'Alemanya perquè insistia a mantenir com a llibretista Stefan Zweig quan els nazis havien prohibit qualsevol relació amb els jueus. Va ocupar el seu lloc l'historiador Joseph Gregor, d'escàs talent literari. Strauss, de fet, li va exigir tallar i refer el llibret.

L'estil de *Daphne* és el d'un simfonista madur i hàbil a l'hora de seduir el públic amb lirisme desbor-

El tenor Jörg Schneider i la soprano Ricarda Merbeth, dirigits per Pablo González. ANTONI BOFILL

dant i sumptuosos matisos orquestrals. La direcció de González va ser impecable, acurada en els volums, en la clarificació de textures i dinàmiques, i en el constant fluir melòdic que banya la partitura. L'OBC va sonar amb la presència necessària que exigeix el virtuosisme straussià.

Daphne necessita una soprano lírica amb resistència i brillantor en els aguts i experiència per arribar amb forces a l'impressionant monòleg final. Ricarda Merbeth s'hi va lliurar a fons, amb una veu flexible i segura en els aguts, encara que sense el grau d'exuberància i lluminositat de les grans dives. La *mezzo* Janina Baechle i el baix Robert Holl van donar relleu als personatges amb veus de generosa expressivitat. Dels dos tenors en lluita, Lance Ryan va salvar amb seguretat en els aguts l'exigent tessitura d'Apol·lo, mentre que Jörg Schneider va lluitar, no sempre amb fortuna, per fer sentir els seus lleugers mitjans.*